

волята на майка ни, то азъ ви мола баремъ да помѣстите останките на брата ми въ черковата на св. Клиmentа, защото мощите на той свѣтия сѫ донесени въ Римъ отъ него,” казалъ Методий. Папата извѣшилъ сѫгласие и Кирилъ биль занесенъ въ тая черкова съ голѣмо тѣжество. Послѣ това Методий не пожелалъ вече да остане въ Римъ. Той искалъ да испѣлни колкото са може по-скоро онova дѣло, което му завѣщалъ умирающиятъ братъ, т. е. да довѣрши „просвѣщението“ на славянските племена. Папата са сѫгласилъ да испѣлни волята му и посвѣтилъ го въ архиепископи.

Когато Методий са вѣрналь въ Моравия, то народътъ го посрѣшналъ съ особено тѣжество. Но въ това време моравските земи са намирале въ незавидно положение. Князъ Ростиславъ, който биль голѣмъ почитателъ на свѣтия братия, биль хванатъ отъ братовиятъ си синъ и хважренъ въ темницата. Методий отишѣлъ при Коцела въ Паннония. Дѣлго ли време е той проживѣлъ въ тая земя, ние не знаеме, знаеме само това, че слѣдъ нѣколко години ние го намираме изново въ Моравия. Както въ Паннония, така и въ Моравия Методий отварялъ школи, училъ народътъ да чете и да пише и чель въ черковите славянски. Нѣмските архипастири вѣзстанали противъ ненавистнитъ имъ проповѣдникъ още по-ожесточено. Тие склонили моравския князъ Святополка на своята страна и накарале го да даде славянскиятъ апостолъ подъ сѫдъ. Това духовно сѫдилище е било сѫставено само отъ нѣмски архиереи, т. е. отъ валцбургския архиепископъ и отъ неговите подчииени. Между тѣхъ са намиралъ и Святодолъ,